

Sant Jordi, màrtir d'una llegenda

Sant Jordi, cavaller i màrtir, és l'heroi d'una gran gesta cavalleresca, que la veu popular universal situa a les terres allunyades i llegendàries de la Capadòcia, però que la tradició catalana creu esdevinguda als voltants de la vila de Montblanc.

Dien que assolava els voltants de Montblanc un monstre ferotge i terrible, que posseïa les facultats de caminar, volar i nedar, i tenia l'alè pudent, fins el punt que des de molt lluny, amb les seves alenades envierinava l'aire, i produïa la mort de tots els qui el respiraven. Era l'estrall dels remats i de les gents i per tota aquella contrada regnava el terror més profund.

Les gents van pensar donar-li cada dia una persona que li serviria de presa, i així no faria estrall a tort i a dret. Van assajar el sistema i va donar bon resultat; el cas difícil fou trobar qui es sentís prou avorrit per deixar-se menjar voluntàriament pel monstre ferotge. Tot el veïnat va concloure fer cada dia un sorteig entre tots els veïns de la vila, i aquell que destinés la sort seria lliurat a la fera. I així es va fer durant molt de temps, i el monstre se'n deuria sentir satisfet, car va deixar de fer els estralls i malvestats que havia fer abans.

Heus ací que un dia la sort va voler que fos la filla del rei la destinada a ser presa del monstre. La princesa era jove, gentil i gallarda com cap altra, i feia molt dol haver-la de donar a la bèstia. Ciutadans hi hagué que es van oferir a substituir-la, però el rei fou sever i inexorable, i amb el cor ple de dol va dir que tant era la seva filla com la de qualsevol dels seus súbdits. Així, el rei va avenir-se a que la princesa fos sacrificada.

La donzella va sortir de la ciutat tota sola i espantada, i va començar a caminar cap al cau del monstre. Mentre, tot el veïnat, desconsolat i alicaigut, mirava des de la muralla com la princesa anava al sacrifici.

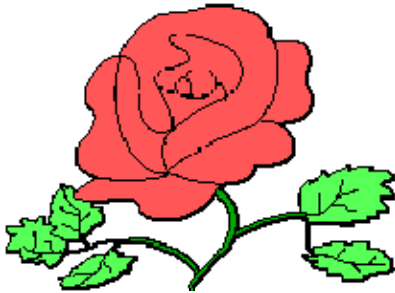

Quan portava una estona caminant se li va presentar un jove cavaller, cavalcat en un cavall blanc, i amb una armadura tota daurada i lluent. La donzella, esborronada, li digué que fugís de pressa, puix que per allí rondava una fera que així que el veiés en faria xixina. El cavaller li digué que no temés, que no li havia de passar res, ni a ell ni a ella, per tal com ell havia vingut expressament per combatre el monstre, per matar-lo i alliberar del sacrifici a la princesa, com també a la ciutat de Montblanc del flagell que li representava el veïnatge d'aquell monstre.

Entre aquestes, la fera va presentar-se, amb gran horror de la donzella i amb gran goig del cavaller, que la va escometre i d'una llançada la va malferir. El cavaller, que era Sant Jordi, lligà la bèstia pel coll i la donà a la donzella perquè ella mateixa la portés a la ciutat. El monstre va seguir tot manso i estemordit a la princesa. Tot el poble de Montblanc, que havia presenciat la baralla des de les muralles ja esperava amb el braços oberts la donzella i el cavaller, i enmig de la plaça va esbravar el seu odi contra la fera, de la qual aviat no restà bocí.

El rei volia casar la seva filla amb el forcívol cavaller, però Sant Jordi va replicar que no la mereixia; va dir que havia tingut una revelació divina sobre la necessitat urgent d'anar a combatre el drac ferotge i alliberar la donzella, i amb ella la ciutat de Montblanc. I així ho havia fet amb la protecció divina i per manament diví. Per tant, ell no havia fet res per ell mateix i no mereixia cap premi.

Aleshores, Sant Jordi desaparegué misteriosament, talment com havia aparegut.

Text extret del Costumari Català de Joan Amades.